

Nem beszél

PRÓZA - LXIV. évfolyam, 3. szám, 2020. január 17.

Csuklom, biztos emleget - gondolom magamban. Nagy levegőt veszek, és benntartom, amíg elmúlik. Aztán úgy döntök, most én fogom emlegetni, hogy neki is kelljen csuklani. Hosszan fogom emlegetni, hogy sokáig kelljen. Elmesélem a pasimnak azt a sztorit, amikor a nagyfater hátrament megetetni a malacokat, aztán a nagymama leghatározottabb kérése ellenére elugrott a kocsmába két kisfröccsre. Hogy a nagymama ne vegye észre, télikabátját egy keresztfára akasztotta, a tetejére biggyesztette a kalapját, messziről olyan volt, mintha a kert végében állna. A probléma csak az volt, hogy nagyon sokáig ácsorgott egy helyben, és ez feltűnt a nagymamának, aki hátrament, meglátta a felöltöztetett keresztfát, és rájött, hogy megint át lett ejtve. Nevetett, de azért rosszul esett neki. A nagymama akkoriban bombabiztos rejtekhelyeken tárolta az ajándékba kapott italokat, hogy idő előtt el ne párologjanak az üvegekből.